

κιβώτιον, καὶ εἶδα καὶ τὸν Λεώνην ὅτι ἐκλείεν ἐκεῖ μέσα τὰ διαμάντια.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι τὸ κιβώτιον ἐκεῖνο δὲν σὰς ἠκολούθησε καὶ παρέκει, καθ' ὅλην τὴν λοιπὴν ὁδοπορίαν σας; Εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν ἠνοίχθη ὅταν ἐφθάσατε εἰς τὴν Βενετίαν;

Ἡ τελευταία αὐτῇ ἐρώτησις ἐπέχυσεν εἰς τὴν διάνοιάν μου, τόσον φῶς, ὥστε δὲν εἰμπόρεσα πλέον νὰ διαστάσω. Ἀμέσως ἐνθυμήθην ὅσα ματαίως ἐπρασπαθεί η μνήμη μου ν' ἀντιληφθῇ, ἀναπολοῦσα τὰ διατρέξαντα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ προκειμένου. Ἐνθυμήθην τὴν πρώτην περίστασιν καθ' ἣν εἶδα τὸ ὀλέθριον αὐτὸ κιβώτιον. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, διέκρινα τὰς τρεῖς ἐποχὰς τῆς ἐμφανίσεώς του, λογικώτατα συναρμοσθείσας, ὅπως μὲ ἐξαναγκάσουν εἰς τὸ ἀπαίσιον συμπέρασμα. Καὶ πρῶτον τὴν νύκτα τὴν ὁποίαν ἐπεράσαμεν εἰς τὸν μυστηριώδη πύργον, ὅπου εἶχα ἰδῆ τὸν Λεώνην νὰ βάλλῃ τὰ διαμάντια μέσα εἰς τὸ κιβώτιον· δεύτερον, τὴν τελευταίαν νύκτα μας εἰς τὴν ἐλβετικὴν καλύβην, ὅτε εἶχα ἰδῆ τὸν Λεώνην νὰ ἐκθάπτῃ λαθραίως τὸν θησαυρόν του ἀπὸ τὸν λάκκον ὅπου τὸν εἶχεν ἐμπιστευθῇ· καὶ τρίτον, τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μας εἰς τὴν Βενετίαν, ὅτε εἶχα εὑρεῖ τὸ κιβώτιον εὐκαίρην καὶ τὴν ἀδελφάντην πόρπην ἐκεῖ χαμαὶ τυλιγμένην μέσα εἰς βυβάκι. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἐβραίου Θαδδαίου καὶ αἱ πεντακόσιαι χιλιάδες φράγκων τὰς ὁποίας αὐτός—κατὰ τὴν συνουσίαν ἥτις σενέπεσεν νὰ γίνεταί μετὰξὺ τοῦ Λεώνη καὶ τῶν συνεταίρων του καθ' ἣν στιγμὴν εἶχα τύχει ἐκεῖ πλησίον καὶ κρυφίως ἤκουσα—ὁ Θαδδαῖος τὸν εἶχε μετρήσει ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Βενετίαν, ὅλα αὐτὰ ἐσυνδυάζοντο ἀκριβέστατα μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῆς πρωίας ἐκείνης. Συνέσφιγγα τὰ δύο μου χέρια, καὶ ἀνυψώσασα αὐτὰ πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Οὕτω, λοιπόν, ἀνέκραξα πρὸς τὸν ἐαυτόν μου ἀποτελειομένην, τὸ πᾶν ἀπώλετο, ὥς καὶ αὐτὴ ἡ ὑπόληψις τοῦ πατρός μου καὶ τῆς μητρός μου πρὸς ἐμέ. Τὰ πάντα ἐδηλητηριάσθησαν, ὥς καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἑλβετίας! Οἱ εἴς ἐκεῖνοι μῆνες τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς εὐδαιμονίας ἦσαν ἀφιερωμένοι εἰς ἀπόκρυψιν μιᾶς κλοπῆς.

— Καὶ εἰς διεκφυγὴν τῶν ἐρευνῶν τῆς ἀστυνομίας, ἐπρόσθεσεν ὁ Ἑρριέτης.

— Ἀλλ' ὄχι! ὄχι! ἐπανελάβα ἄλλη εἰς ἄλλης βλέπουσά τον ἐρωτηματικῶς· μὲ ἡγάπα! εἶναι βεβαίωτον ὅτι μὲ ἡγάπα! Ὅσακις ἐνθυμήθω τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ πεισθῶ περὶ τοῦ ἔρωτός του. Ἦτο, ἂν θέλῃς, ἓνας κλέπτης ὅστις ἀπήγαγε μίαν κόρην καὶ ἓνα θησαυρόν μαζὶ τῆς, ἀλλὰ τὰ ἡγάπα ἀμφοτέρω.

Ὁ Ἑρριέτης ἀνέστειλε τοὺς ὤμους· εἶδα δὲ ὅτι παρελάουν, καὶ ἐπανελθοῦσα εἰς τὰς φρένας μου ἠθέλησα ἀνυπερθέτως νὰ μάθω ποῖον τὸ αἷτιον τοῦ ἀκατανοήτου κράτους του ἐπὶ τοῦ Λεώνη.

— Θέλεις αὐτὸ νὰ μάθῃς; μὲ λέγει. Καὶ πρὸς στιγμὴν ἐσιώπησε σκεπτόμενος. Ἐπειτα ἐπανελάβε:

— Θὰ σὲ τὸ εἰπῶ· εἰμπορῶ νὰ σὲ τὸ

εἰπῶ· ἀλλὰ καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὸ ἐμπιπέρῃς ἤδη, ἀφοῦ ἐξήσες ἐν ἔπος μετ' αὐτοῦ. Εἰς τὴν Βενετίαν πρέπει νὰ ἐξηπάτησες πολλοὺς ὑπὸ τὰ ἰδιὰ σου ὄμματα. — Πῶς νὰ ἐξηπάτησες; αὐτὸς νὰ ἐξηπάτησες; — Ὡ! πρόσθεξε, Ἑρριέτη, μὴ λόγους τοιοῦτους εἰς τὸν ἄερα· ἤδη εἶναι ἀρκεταὶ αἱ κατ' αὐτοῦ κατηγορίαι.

— Σὲ πιστεῦω ἀκόμη καὶ σήμερον, Ἰουλίττα, ὡς ἀνίκνον νὰ γίνεσαι συνένοχος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ φοβοῦ μήποτε γίνῃς. Πρόσθεξε διὰ τὴν ἀγάπην τῆς οἰκογενείας σου. Ἀγνοῶ μέχρι τίνας δύναται μίᾳ γυνὴ νὰ ᾔναι ἐρωμένη ἐνός κατεργάρη ἀτιμωρητή.

— Ἀλλὰ μὲ καταισχύνεις, κύριε· οἱ λόγοί σου αὐτοὶ εἶναι ὁμῶς τελεῖωσι λοιπὸν τὸ ἔργον σου, σπάρῃς τὴν καρδίαν μου ἔως τέλους, ἐξηγῶν με τί εἶν' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὲ δίδει δικαίωμα, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτω, ζωῆς καὶ θανάτου ἐπὶ τοῦ Λεώνη. Ποῦ τὸν ἐγνώρισες; τί ζεῦρεις περὶ τοῦ παρελθόντος βίου του; Ἐγώ, δυστυχῶς τίποτε δὲν γνωρίζω· εἶδα τόσας ἀντιφάσεις εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὥστε, ἀγνοῶ πλέον ἂν πλούσιος ᾔναι ἢ πτωχός· ἐξ ἐγγενῶν τφόντι κατὰγεται ἡ ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκόμη καὶ περὶ τοῦ ἐπώνυμου του ἀμφιβάλλω ἂν ἀνήκει εἰς αὐτόν.

— Τὸ ἐπώνυμόν του, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρριέτης· εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἡ τύχη δὲν τὸν ἄφισε νὰ κλέψῃ. Ὄνομάζεται τφόντι Λέων Λεώνης, καὶ ἀνήκει εἰς ἓνα τῶν ἀρίστων οἰκῶν τῆς Βενετίας. Ὁ πατήρ του διέσωζεν ἀκόμη μέρος τῆς περιουσίας του καὶ ἔκτισε τὸ παλάτι ὅπου ἐκατοικήσετε. Ἠγάπα φιλοστοργότατα αὐτὸν τὸν μονογενῆ υἱόν, οὐτινος αἱ πρώται μοὶ ἐπιδόσεις προήγγελλαν ὅτι εἶχε πνεῦμα σπάνιον. Ὁ Λεώνης ἀνετράφη ἐπιμελῶς, καὶ ἔτι δεκαπενταετῆς περιηγήθη τὸ ἥμισυ τῆς Εὐρώπης μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ του. Ἐντὸς πέντε ἐτῶν ἔμαθε, μὲ ἀπίστευτον εὐκολίαν, τὴν γλῶσσαν, τὰ ἥθη καὶ τὴν φιλολογίαν τῶν λαῶν τοὺς ὁποίους διήλθε. Τοῦ πατρός του ὁ θάνατος τὸν ἐπανεφέρεν εἰς τὴν Βενετίαν μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ του. Ὁ παιδαγωγὸς οὗτος ἦτο ὁ ἀδόξος Ζαννίνης, τὸν ὁποῖον ἴσως ἐβλεπες συχνὰ αὐτὸν τὸν χειμῶνα εἰς τὴν οἰκίαν σας. Ἀγνοῶ ἂν καλῶς τὸν ἔκρινες· εἶναι ἄνθρωπος ζωηρὰς φαντασίας, μεγάλῃς παιδείας καὶ εὐφύεστατος, ἀλλὰ καὶ κακοήθης εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, καθὼς καὶ χαμπερπέστατος, ὑπὸ τὸ ὑποκριτικὸν πρόσχημα τῆς ἀνεξικακίας καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι ἐξεφαύλισε τὸ συνεῖδος τοῦ μαθητοῦ του, καὶ τὰς περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου νύξεις του ἀντικατέστησε διὰ τινος τέχνης τοῦ βίου δῆθεν, τέχνης συνισταμένης εἰς τὸ νὰ πρᾶττῃ πᾶσαν ἀπροσύνην παρέχουσιν εἰς αὐτὸν διασκεδᾶσιν, πᾶσαν παρεκτροπὴν ἀποβαίνουσιν εἰς αὐτὸν λυσιτελῇ, πᾶσαν καλὴν ἢ κακὴν πρᾶξιν ἱκανὴν νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν. Ἐγνώρισα τὸν Ζαννίνην τοῦτον εἰς Παρισίους, καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ, ὅτι ἵνα πρᾶττῃ τις τὸ καλόν, πρέπει νὰ ζεύρῃ

νὰ πρᾶττῃ τὸ κακόν· πρέπει νὰ ἔχῃ αἰσθανθῇ τὴν ἀπόλαυσιν τῆς κακίας, ἵνα αἰσθάνεται τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἀρετῆς. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, φρονιμώτερος, δεξιώτερος καὶ ἀπαθέστερος τοῦ Λεώνη, εἶναι πολὺ ἀνώτερος αὐτοῦ εἰς τὴν τέχνην του· ἐνῶ ὁ Λεώνης, ἀφαρπαζόμενος ἀπὸ τὰ πάθη του ἢ παρεκτρεπόμενος ἀπὸ τὰς φαντασμαγορίας τοῦ μακρόθεν ἀκολουθεῖ ἐκεῖνον, ἐξ οὗ ἀφεύκτως θὰ ἀπολεσθῇ, καὶ ἤδη μάλιστ' ἀπωλέσθη, ἀφοῦ ἀπόκειται σήμερον εἰς τὴν διακρίσιν αἰσχροκερδῶν τινῶν συνενόχων του καὶ ὀλίγων τινῶν τιμίων ἀνθρώπων, οἵτινες θὰ βαρυνθοῦν ἐπὶ τέλους καὶ αὐτοὶ νὰ τὸν φέρονται ἐλευθερίως.

Θανασίμον ψῦχος ἐπάγωνε τὰ μέλη μου, ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα ὁ Ἑρριέτης. Κατέβηκα ὅμως πᾶσαν δύναμιν ὅπως τὸν ἀκούσω μέχρι τέλους.

Ἐπεται συνέχεια.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Συγχωρήσατέ μοι, κύριε Ὀλιβιέρ, νὰ σας ὑπενθυμίσω ὅτι συνήθως οἱ νέοι τῆς ἡλικίας σας δὲν ἀναμιγνύονται εἰς τὰ πολιτικά, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰ ἐρωτικά.

— Κυρία, οὐδέποτε ἠγάπησα. Ἡ καρδιά μου πνέει ἐκδίκησιν, θέλει νὰ ἴδῃ τὸν δολοφόνον τοῦ πατρός μου πίπτοντα ὑπὸ τὸ ξιφὸς μου.

— Καὶ γνωρίζετε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις τοσοῦτον σκληρῶς ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν σας;

— Ἀν τὸν ἐγνώριζον, κυρία, αὐριοῦ, σὰς διαβεβαιῶ, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον εἰς τὴν ζωὴν!

— Ἰσως νὰ ᾔναι πλούσιος καὶ ἰσχυρός, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ στρατιωτῶν καὶ φίλων, οἱ ὅποιοι τὸν προστατεύουσι!

— Ὡ! τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομά του μόνον... καὶ τοῦτό μοι ἀρκεῖ!

— Ἐπὶ τέλους, ἐάν ποτε λάβητε ἀνάγκη βοηθείας, ἔλθετε εἰς ἐμέ. Δὲν θὰ σας ἀρνηθῶ τίποτε.

— Κυρία...

— Ἰδοὺ, λάβετε τὴν σφραγίδα ταύτην... Ἐάν ποτε θελήσητε νὰ μ' ἴδῃτε ἔλθετε εἰς τὸ Λουδρον, δώσατε αὐτὴν εἰς τινὰ ἀξιωματικόν, ὅστις θὰ μοί την ἐγχειρίσῃ πάραυτα, καὶ σας ὀρκίζομαι ὅτι ἀμέσως θὰ σας δεχθῶ.

— Εὐχαριστῶ, κυρία...

— Ἐχετε δὲ πάντοτε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἔχετε εἰς Παρισίους μίαν προστατίδα, ἥτις δὲν λησμονεῖ εὐκόλως τὰς εὐεργεσίας, ὅσας καὶ τὰς ὑβρεῖς...

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἠνεῴχθη καὶ ἐνεφανίσθη ὁ ἀκόλουθος τῆς βασιλίσσης.

— Λοιπόν, Καρλόττε;...

— Ἡ συνοδία σας περιμένει ἔξω.

— Πολὺ καλὰ. Ὑγιαίνετε, κύριε Ὀλιβιέρ, ὑγιαίνετε, ὁ Θεὸς νὰ σας διαφυλάττῃ!

Καί, ταῦτα εἰποῦσα, ἡ Ἰσαβέλλα ἔρριψε βλέμμα συμπαθές ἐπὶ τοῦ νέου, ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρά της, τὴν ὁποίαν οὗτος ἠσπασθη, καὶ ἀνεχώρησεν.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, δὲν εἶδον ὥραιότεραν γυναῖκα! ἀνέκραξεν ὁ Ζεβάν... καὶ ἀγαπᾷ πολὺ τοὺς στίχους, ὡς μ' εἶπεν ὁ ἀκόλουθός της...

Ὁ Καπελούζος, ὅστις ἀπὸ τινος ἤδη εἶχεν ἐπανέλθει ἀπαράτητος καὶ ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὸ τέλος τῆς σκηνῆς ἐκείνης, ἐπλησίασε τότε τὸν Ὀλιβιέρον.

— Κύριε... μίαν λέξιν, σὰς παρακαλῶ, τῷ εἶπεν.

— Τί με θέλετε; εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος στρεφόμενος ἀποτόμως.

— Μπα! ἰδοὺ καὶ ὁ ἄνθρωπος τῶν μυστηρίων! ἐφώνησεν ὁ Ζεβάν· τί διάβολο εἶχετε γίνεи;

— Κύριε Ὀλιβιέρε, εἶπεν ὁ Καπελούζος, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ποιητὴν, γνωρίζετε ποία εἶνε ἡ γυνὴ αὕτη, τῆς ὁποίας πρὸ ὀλίγου ἐσώσατε τὴν ζωὴν;

— Ὅχι, κύριε, ἀλλ' ἐκ τῶν λόγων της, ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς της, φαίνεται ὅτι θὰ εἶνε ὑψηλῆς καταγωγῆς.

— Εἶνε ἡ Ἰσαβέλλα τῆς Βαβιέρης.

— Ἡ βασιλίσσα!.. ἀνέκραξαν ἐκπληκτοὶ οἱ δύο φίλοι.

— Ἡ βασιλίσσα, ἐπιστρέφουσα ἴσως ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ ἀστρολόγου τῆς Ἀπιάνης ἢ ἐκ τινος ἐρωτικῆς συνεντεύξεως... Βλέπετε ἐξηκολούθησεν ὁ Καπελούζος, τί εὐτυχῆς συνάντησις, κύριε Ὀλιβιέρε;

— Δὲν σὰς ἐννοῶ καθόλου, κύριε, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος ἀποτόμως. Καὶ ἐν πρώτοις ποῖος εἴθε, ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖτε μὲ τοιαύτην γλῶσσαν; τί με θέλετε; καὶ πόθεν μὲ γνωρίζετε;

— Ἐνθυμεῖσθε, ἀπήντησεν ὁ Καπελούζος, ἄνθρωπόν τινα, ὁ ὁποῖος ἤρχετο κατ' ἔτος καὶ σὰς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ πατρὸς σας, ὁ ὁποῖος σὰς ἐδίδαξε νὰ εὐλογῇτε τὴν μνήμην του καὶ ὁ ὁποῖος σὰς εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ τον ἐκδικηθῇτε;

— Ὡ! εἰσθε σεῖς λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἀγνοῶ, διότι εἶχετε πάντοτε αὐτὸ κεκαλυμμένον διὰ προσωπίδος; Ἀχ! ἂν εἰσθε σεῖς ὁ σωτὴρ ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλω τὴν ζωὴν, κύριε, πρὸς χάριν μου, ὁμιλήσατε!.. σὰς ἀνοίγω τὰ ἀγκάλας μου διὰ νὰ σας ἀποδείξω τὴν φιλίαν μου, τὴν εὐγνωμοσύνην μου!... Ὀμιλήσατε!... ἄχ!... ὁμιλήσατε!...

— Δὲν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἀπήντησε στεναζών ὁ Καπελούζος... εἶμαι ὅμως ἀπεσταλμένος ἀπὸ ἐκεῖνον, καὶ ἐκεῖνος μ' εἶπε νὰ σας εἰδοποιήσω νὰ ἔλθετε εἰς Παρισίους...

— Ἀχ! Θεέ μου δὲν θὰ τον ἐπανιδῶ λοιπὸν ποτέ, κύριε;

— Ἰσως... ἡμέραν τινά... καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη... πλησιάζει...

— Τέλος πάντων...

— Ἀλλ' ἐν μυστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐμπορῶ νὰ σας εἰπῶ, τὸν ἠνάγκαζε καὶ τὸν ἀναγκάζει ἀκόμη νὰ μένῃ ἀγνωστος

εἰς ὑμᾶς... Μάθετε ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γνωρίσατε τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σας, ὡς καὶ τοῦ δολοφόνου του.

— Ὡ! δίκαιε Θεέ!... πῶς;... τίνι τρόπῳ;...

— Ἀκριβῶς τὴν νύκτα τοῦ Πάσχα εὐρεθῇτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, πλησίον τοῦ ἀγάλματος τοῦ ἁγίου Χριστοφόρου. Λάβετε τὰ ὄπλα σας καὶ ἐστέ ἑτοιμοὶ εἰς πᾶσαν εἰδοποίησιν...

— Πολὺ καλὰ.

— Σὰς συνιστᾷ ὅμως ἄν, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, μὲ συναντήσατε, νὰ μὴ μ' ὁμιλήσητε, καὶ ἰδίως... νὰ μὴ με πλησιάζετε!

— Καὶ διατί;

— Διότι τοῦτο θὰ σας ἐπιφέρῃ δυστυχίαν. Χαίρετε, κύριε Ὀλιβιέρε, χαίρετε!... Ἀ! μίαν λέξιν ἀκόμη...

— Λέγετε.

— Ἡ μάλλον μίαν συμβουλὴν. Ζητήσατε κατοικίαν εἰς ἄλλο μέρος τῆς πόλεως. Μὴ κατοικήσατε εἰς τὰς βρωμερὰς ἐκεῖνας ὁδοὺς, εἰς τὴν μονὴν τῶν Βερναρδίνων... Ὁ φίλος σας μ' εἶπεν ὅτι ἔχετε τοιοῦτον σκοπὸν. Μή, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

— Ἀλλὰ...

— Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἀκούσατε τὴν συμβουλὴν μου. Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἐμπορῶ νὰ μάθω ἐδῶ τὴν νέαν σας κατοικίαν. Χαίρετε, κύριοι, καὶ μὴ λησμονήσατε τὴν συμβουλὴν μου.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὰ αἰτιατὰ τῆς τοιαύτης συμβουλῆς, ἀλλ' ὁ Καπελούζος, φορέσας ταχέως τὸν μανδύαν του καὶ χαιρετίσας τοὺς νέους, ἔγεινεν ἄφαντος.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπεν ὁ Ζεβάν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Καπελούζου, φαίνεται ὅτι ἐνδιαφέρεται δι' ἡμᾶς. Ἀς ἰδῶμεν... Τώρα, ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε, πρέπει νὰ φύγωμεν ἐντεῦθεν.

— Βεβαίως.

— Ἀχ! πρὸς φίλῃς μου Ἰακωβίνα! πόσον εἶνε σκληρὸν ν' ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν χωρὶς νὰ σ' ἰδῶ χωρὶς νὰ σ' ἐναγκαλισθῶ!... Ἀλλὰ θὰ σ' ἐπανιδῶ, φίλη μου, θὰ σ' ἐπανιδῶ!...

— Εἰσαι τρελλός, Ζεβάν.

— Καλὰ, καλὰ... θὰ ἰδῶμεν... τώρα ἂς φύγωμεν, διότι ὁ Μακκράφτ μὰς περιμένει.

— Ναί, ναί! ἂς φύγωμεν.

ΙΔ'

Ὅπου ἀποδεικνύεται κατὰ τί ὀφειλοῦσιν αἱ οἰκίαι, αἵτινες ἔχουσι τὰ παράθυρα μόνον πρὸς τοὺς κήπους.

Ὁ Μακκράφτ, ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, εἶχεν ἐπιτύχει παρὰ τοῦ ἡγουμένου τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ παραλάβῃ ἐν τῷ κελίῳ του τοὺς δύο νέους ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας.

Τὴν νύκτα λοιπὸν ἐκείνην, ὁ Ὀλιβιέρος καὶ ὁ Ζεβάν διήλθον παρὰ τῷ ἀξιολόγῳ φίλῳ των. Τὴν δὲ πρωῒαν, μετὰ τὸ λιτὸν πρόγευμά των, διαρκούντος τοῦ ὁποίου οἱ τρεῖς φίλοι συνδιελέχθησαν εὐφροσύνως, ὁ πρῶν ληστής ἐγκάτελειψε

τοὺς δύο φίλους, εἰπὼν αὐτοῖς ὅτι ὤφειλε νὰ παρευρεθῇ εἰς ὁρισθεῖσαν συνέντευξιν μετὰ τῆς βασιλίσσης, ἐντεταλμένος ὢν, ὡς ἤδη γνωρίζομεν, παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῶν Μαρμουτιέρων διὰ μυστικῆς πρὸς αὐτὴν ἀποστολῆς. Ὁ δὲ Ζεβάν, ἐπειγόμενος ν' ἀνεύρῃ ὡς ταχίστα οἰκημά τι, ἐξῆλθε μετὰ τοῦ μοναχοῦ, καταλιπόντες μόνον τὸν Ὀλιβιέρον, ὁ μὲν διευθυνθεὶς πρὸς τὸ Λουβρόν, ὁ δὲ πρὸς ἀνεύρεσιν οἰκηματοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν νύκτα καὶ μαῦρα ἐκάλυπτον τὸν ὀρίζοντα.

— Οὐφ! εἶπεν ὁ ποιητής, τί ἡμέρα αὕτη!... Ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχωμεν φοβεράν θύελλαν!... Καὶ ὅμως πρέπει νὰ εὕρω οἰκημα. Τί διάβολον! εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς ὁδοὺς δὲν θὰ εὕρω ἐν οἰκημα δι' ἐνοίκιον;...

Ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Βιέβρης.

— Ἀ! ἐξηκολούθησεν λέγων ὁ Ζεβάν, ἰδὼν ὕφαντὴν τινα καθήμενον ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ ἐργοστασίου του, ἰδοὺ εἰς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἰμπορεῖ νὰ με πληροφορήσῃ ἂν ὑπάρχῃ εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν κἀνὲν οἰκημα δι' ἐνοίκιον;

Καί, πλησιάζας τὸν ὕφαντὴν καὶ χαιρετίσας αὐτὸν εὐγενῶς:

— Καλὴ ἡμέρα σας, κύριε, τῷ εἶπεν.

— Καλὴ ἡμέρα σας! ἀπήντησεν εὐγενῶς ὁ ὕφαντής.

— Εἰμπορῶ νὰ σας ζητήσω, κύριε, μίαν πληροφορίαν.

— Ἐλευθέρως, κύριε.

— Μήπως γνωρίζετε εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην κἀνὲν οἰκημα δι' ἐνοίκιον.

— Ναί! ἔχω ἐγὼ μίαν οἰκίαν...

— Ἀλλ' ὅχι μεγάλην... διὰ δύο ἀνθρώπους.

— Δὲν πειράζει... θὰ συμφωνήσωμεν· ἔχω πληρεξουσιότητα ἀπὸ τὴν ιδιοκτητρίαν αὐτῆς νὰ κάμω ὅ, τι θέλω... Θὰ σὰς τὴν δώσω δώδεκα φράγκα κατὰ μῆνα.

— Διάβολε! μήπως εἶνε ἐτοιμόρροπος; — Καθόλου... Νά! ἰδοὺ αὕτη.

Καὶ ὁ ὕφαντής ἐδείξε διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸν Ζεβάν τὴν γνωστὴν ἤδη εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας οἰκίαν, ἥτις ἔκειτο παραπλεύρως τῆς ὑπὸ τῆς Ζουλάνδης κατεχομένης, καὶ ἡ ὁποία εἶχεν ἐγκαταλειφθῇ ἔρημος ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Κορζύ, ὁ βοηθὸς τοῦ Καπελούζου, εἶχε διαδώσει, ὡς ἤδη γνωρίζομεν, τὰς περὶ φαντασμάτων παραδόξους ὁπτασίας του.

— Μπα! αὕτη εἶνε; εἶπεν ὁ Ζεβάν ἐκπληκτος... καὶ διατί τόσῳ μεγάλῃ οἰκίᾳ ἐνοικιάζεται τόσον εὐθηνά;

— Διότι ἔχει δέκα ἔτη νὰ ἐνοικιασθῇ.

Ὁ Ζεβάν ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος.

— Δέκα ἔτη! ἀνέκραξε. Πῶς τοῦτο;

— Διότι... Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπεν ἴσως νὰ σὰς τὸ εἰπῶ, ὑπέλαβεν ὁ ὕφαντής διαστάζων.

— Διατί; Μήπως μὲ νομίζετε διὰ κακὸν ἄνθρωπον;

— Ἀπεναντίας· φαίνεσθε ὅτι εἰσθε ἀξιόλογος νέος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε. Λοιπὸν...

— Ἡ οἰκία, τὴν ὁποίαν σὺς προτείνω, εἶνε ἐξαίρετος οἰκία... ἀλλ' ἔχει παράθυρα, τὰ ὁποῖα βλέπουν πρὸς τὸν κήπον τῆς γειτονικῆς οἰκίας... ἐκείνης ἐκεῖ παρὰ πλεύρῳ, τὴν ὁποίαν βλέπετε χωρὶς παράθυρα καὶ θύρας!...

— Πραγματικῶς... Τοῦτο εἶνε πολὺ περίεργον!... Ἐξοκολουθήσετε, κύριε.

— Δυστυχῶς εἰς τὸν κήπον τῆς οἰκίας ταύτης ἐξέρχονται καθ' ἑσπέρας...

— Τί ἐξέρχονται;

— Φαντάσματα!

Ὁ Ζεβάν παρετήρησε τὸν ὕφαντὴν διὰ βλέμματος χλευαστικοῦ.

— Ἄ!... φαντάσματα; εἶπεν οἷον εἰ ἐκπληττόμενος.

— Ἡ μᾶλλον ἐν φάντασμα, προσέθηκεν ὁ ὕφαντης, μία μεγάλῃ λευκῇ μορφῇ, ἡ ὁποία περιπατεῖ τὴν νύκτα εἰς τὸν κήπον καὶ ψάλλει διάφορα ᾄσματα εἰς ἄγνωστον γλῶσσαν.

— Καὶ τὸ φάντασμα τοῦτο ἔχει σχῆμα ἀνδρὸς ἢ γυναικός!

— Γυναικός, ὡς λέγουν.

— Ἐξαίρετα.

— Πῶς;

— Θὰ ἐνοικιάσω ἐγὼ αὐτὴν τὴν οἰκίαν.

— Δὲν φοβεῖσθε λοιπὸν τὰ φαντάσματα;

— Καθόλου. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις.

Καί, θέσας τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὁ Ζεβάν ἐξήγαγεν ἀργυρᾶ τινὰ νομίσματα, ἅτινα ἐνεχείρισε τῷ ὕφαντῃ.

— Ἰδοὺ, σὺς προπληρώνω τὸν πρῶτον μῆνα.

— Ὁμιλεῖτε σπουδάζων, κύριε;

— Ἀκουσε, φίλε μου· οὐδέποτε ὑπῆρξα τόσῳ πλούσιος, ὥστε νὰ χαρίζω τὰ χρήματά μου...

— Τότε, κύριε;

— Τότε δός μοι τὴν κλειδα καὶ ἔλθε μετ' ἐμοῦ νὰ ἴδωμεν τὴν νέαν μου κατοικίαν.

Καί, σύρων ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ὕφαντὴν, διηυθύνθη μετ' αὐτοῦ πρὸς τὴν ἀκατοίκητον οἰκίαν. Ἀφοῦ δ' ἐπεθεώρησεν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν εὔρε κατὰ πάντα εὐάρεστον, ἔσπευσε πρὸς τὴν μονὴν τῶν Βερναρδίνων, ὅπως εἰδοποιήσῃ τὸν φίλον του Ὀλιβιέρον περὶ τῆς ἐνοικιάσεως τῆς οἰκίας ταύτης.

— Ἐλθέ, ἀδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ζεβάν, ἔλθε ταχέως εἰς τὴν νέαν μας κατοικίαν.

— Καὶ δὲν πρέπει, νομίζω, πρὶν νὰ φύγωμεν, ν' ἀποχαιρετίσωμεν τὸν φίλον μας Μακκράφτ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσωμεν;...

— Ὅχι, ὄχι· αὐριοῦν ἐρχομαι ἐγὼ ὁ ἱδιος καὶ τὸν εἰδοποιῶ περὶ τῆς νέας μας κατοικίας. Ἐλθέ!

Ἡ ὑπὸ τοῦ Ζεβάν ἐνοικιασθεῖσα οἰκία ἦτο διώροφος καὶ εἶχε διάφορα δωμάτια μετ' ἐπιπλῶν τὰ παράθυρα δ' ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, κειμένου ἐπὶ τῆς πρώτης ὀροφῆς, ἦσαν ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ κήπου τῆς γειτονικῆς οἰκίας, εἰς ὕψος τριῶν ἑως τεσσάρων μέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Ἐπὶ δύο ὁλοκλήρους ὥρας ὁ ὕφαντης μετὰ τῆς συζύγου του ἐκαθάριζον αὐτὴν, ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ ὁ Ζεβάν διη-

γήθη γελῶν εἰς τὸν φίλον του τὸν μῦθον τοῦ περιφήμου φαντάσματος, διεγείραντα τὸ μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ συνήθως μελαγχολικοῦ νέου!

— Θέλεις νὰ καθήσωμεν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο πλησίον τοῦ κήπου; εἶπεν ὁ Ζεβάν γελῶν τότε καὶ τότε θὰ ἦτο ἄστετον!

— Ὀλίγον μὲ μέλει, Ζεβάν, ἀπήντησεν ὁ Ὀλιβιέρος ψυχρῶς.

— Ὡραία ἀνταμοιβὴ διὰ τὸν θησαυρόν, τὸν ὁποῖον εὑρον! ἐπανέλαβε καγχάζων ὁ Ζεβάν.

— Συγχώρησόν μοι, Ζεβάν... Τὸ ἐννοῶ... ὅτι δὲν εἶμαι καλὸς σύντροφος.

Καὶ ὁ Ὀλιβιέρος ἐνηγκαλίσθη τὸν φίλον του.

— ὦ! δὲν μοῦ κακοφαίνεται διόλου διὰ τὸν ψυχρὸν χαρακτῆρά σου, εἶπεν ὁ Ζεβάν. Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν κἀνένας ἐπίγειος ἄγγελος θὰ σε χαροποιήσῃ...

— Πολὺ ἀπίθανον, Ζεβάν.

— Ἀφες αὐτὰ!... Ἐγὼ παράδειγμα τὸν ἐκυτόν μου, ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗτο ἐγνώρισα τὴν Ἰακωβίαν, ἔγεινα ζωηρότερος ἀφ' οὗ, τι ἤμην.

Οὕτω συνομιλοῦντες, οἱ δύο φίλοι ἔφθασαν εἰς τὸ πλησίον τοῦ κήπου δωμάτιον. μόλις δ' εἰσελθόντες, ὁ Ζεβάν ἐρρίφθη ἐπὶ τινος πεπαλαιωμένου ἀνακλίντρου.

— ὦ! μὰ τὴν πίστιν μου! ἐδῶ εἴμπορεῖ τις νὰ κοιμηθῇ ἐξαίρετα, ἀνέκραξεν.

Μετὰ τινὰ δὲ στιγμὴν ἐγερθεὶς, ἐπλησίασε τὸ παράθυρον.

— Καὶ αὐτὸς ὁ μυροβόλος κήπος, φίλε μου, εἶνε ὅ, τι ὥρατον!... τί λέγεις καὶ σὺ;

Ὁ Ὀλιβιέρος ἐθεώρει μειδιῶν τὸν Ζεβάν. Ἦσθάνετο χαρὰν ἀνεκλάλητον βλέπων εὐτυχῇ τὴν ἀγαθὴν ἐκείνην καὶ εἰλικρινῇ καρδίαν.

Ὁ Ζεβάν ἐρρίφθη καὶ αὐθις ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Κοιμήσου τώρα, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος, ἡ ὥρα εἶνε ἤδη προκεχωρημένη. Ἐγὼ θὰ καθήσω πλησίον τοῦ παραθύρου.

— Καλὰ λέγεις, ἀλλ' εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, τὸν ὁποῖον θὰ προξενήσῃ ἡ ἐμφάνις τοῦ φαντάσματος, νὰ μ' ἐξυπνήσῃς. Ἀκούεις;

— Ἐσο ἡσυχος.

— Μοι τὸ ὑπόσχεσαι;

— Ναί.

— Ἀχ! φίλε μου, τί ὥρατον κρεββάτι! καὶ τί ὥρατα ὄνειρα ποῦ θὰ ἴδῳ!... Καλὴν νύκτα! ἀδελφέ μου... καλὴν νύκτα, Ἰακωβίνα μου!...

Καί, μειδιῶν πάντοτε, ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἀπεκοιμήθη.

— Ἀγαθὴ καὶ εὐγενὴς καρδιά, ἐψιθύρουν ὁ Ὀλιβιέρος θεωρῶν αὐτὸν περιλύπως, τὴν ὁποίαν σύρω εἰς τὴν ὁδὸν τῆς δυστυχίας!... Ναί! τῆς δυστυχίας!... διότι ἐπὶ τέλους τι θὰ γίνω μόνος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπειροπληθοῦς ταύτης πόλεως, ἄγνωστος, ἀφανής, ἀνευ ὀνόματος, ἀνευ ἐλπίδος; Εἰς ἡλικίαν, καθ' ἣν αἰσθάνεται τις ὅτι τὸ πᾶν προσμειδιᾷ περὶ αὐτόν, ὅτι εἰς τὸ βλέμμα γυναικὸς τινος ἢ καρδίας του

πᾶλλει καὶ συγκινεῖται εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν αἰσθάνεται ὅτι ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾶται, ἐγὼ ἄλλο δὲν ἔχω κατὰ νοῦν ἢ τὸ μῖσος καὶ τὴν ἐκδίκησιν! Ἀχ! Ζεβάν, γλυκύτατε καὶ προσφιλέστατε φίλε! πολλάκις μ' ἐπερίπαιξες διὰ τὴν ψυχρότητά μου καὶ τὴν ἀδιαφορίαν μου καὶ πολλάκις μ' ἤλεγξες ὡς σκληρὸν καὶ ἀναισθητόν... Ὅχι, δὲν ἔχεις δίκαιον, φίλε μου! Ἐθυσίασα τὰ πάντα ἐν τῇ νεότητί μου, κατέπνιξα ἐν ἐμοὶ πᾶν αἶσθημα εὐγενές, διότι ἡ ἐκδίκησις εἶχε καταλάβει ὁλόκληρον τὴν καρδίαν μου!... Ἀχ! Ὑψιστε Θεέ! Σὺ, ὁ τοσοῦτον ἀγχθὸς καὶ πολυεύσπλαγχνος, ὁ τιμωρὸν τὴν κακίαν καὶ ἀνταμείδων τὴν ἀρετὴν, διατί λοιπὸν κατέστησες τὴν ζωὴν μου τοσοῦτον ἐπαχθὴ καὶ θλιβεράν;...

Καὶ ὁ Ὀλιβιέρος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐν δάκρυ! ἀνέκραξεν, ἐν δάκρυ!... Εἶμαι λοιπὸν τόσῳ ἄθλιος, ὥστε νὰ κλαίω;... Ὅχι, Ὅχι!... αἰσθάνομαι ἐν ἐμοὶ τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου, ἡ ὁποία μὲ προστατεύει καὶ διευθύνει τὰ διαβήματά μου... Ἀχ! Θεέ μου! εἶμαι πολὺ νέος ἀκόμη καὶ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς!...

Ὑπὸ τὸ βάρος τοιούτων ὀδυνηρῶν σκέψεων, ὁ Ὀλιβιέρος ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του.

Αἰφνιδίᾳ ἀνέμου πνοῇ ἀπέσπασεν αὐτόν ἀπὸ τῶν σκέψεων του.

Ὁ νέος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, περιέφερε μηχανικῶς τὸ βλέμμα περὶ τὸν κήπον τῆς Ζολάνδης καὶ προσήλωσεν αὐτὸ ἐκστατικὸν ἐπὶ τινος γυναικείας μορφῆς, ἥτις, ἀφοῦ διήλθε μετὰ ταχύτητος τὸν κήπον, ἐκάθησεν ἐπὶ τινος λιθίνης ἑδρας, τοποθετημένης ὑπὸ γηραιῶν πετελέων, οὐχὶ μακρὰν τῶν παραθύρων τοῦωματίου του.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Τὴν ἐπιοῦσαν, τὸ συμβούλιον συνηγορήσθη. Τὰ συγκροτοῦντα αὐτὸ πρόσωπα διέφερον ἐκάστοτε, κατὰ τὰς ἀστάτους φιλικίας τοῦ βασιλέως. Τὴν ἡμέραν δ' ἐκείνην συνέκειτο ὑπὸ τῶν Κουέλου, Μωζιρόν, Ἐπερνὼν καὶ Σχομβέργ.

Ὁ Σχικὼ, καθήμενος πρὸ τῆς κεφαλῆς τῆς τραπέζης, ἔκοπτε χάρτινα πλοῖα, ὅπως ναυπηγῆσῃ, ὡς ἔλεγε, τῇ Αὐτοῦ Χριστιανικωτάτῃ Μεγαλειότητι σόλον ὅμοιον ἐκείνῳ τῆς Αὐτοῦ Καθολικωτάτης Μεγαλειότητος.

Ἀνηγγέλη ὁ κύριος δὲ Μορβιλλιέ.

Ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ εἶχε περιβληθῇ τὰ βαθυτάτου χρώματος ἐνδύματά του καὶ εἶχε προσλάβει τὸ μᾶλλον πένθιμον ἥθος του. Μετὰ δὲ βαθεῖαν ὑπόκλισιν, ἣν ἀνταπέδωκεν αὐτῷ ὁ Σχικὼ, ἐπλησίασε τὸν βασιλέα.

— Εὐρίσκομαι εἶπεν, ἐνώπιον τοῦ συμ-